

Huvitelkaa nuoret!

Suunnitelma tanssi-iltamapuheeksi.

Arv. yleisö!

Ette ole tulleet puheita ja esitelmiä kuulemaan, vaan kevyellä huvilla virkistämään lepo-
hetkeänne, nauramaan ja tanssimaan, kuulemaan
soittoa ja laulua. — No, niin puhuttakoon sitten
myös huveista!

Mutta miksi on joukkomme niin pieni? Rivit ovat kovin harvat, vaikka sali ei ole suuri. Ammattiosaston toimitsijat näyttävät huolestuneilta, kun laskevat lippuja ovella. He tähystävät portaille päin usein turhaan odotellen lisää iltamavieraita. Vuokra on kallis, valo maksaa ja onpa maksettava esiintyjillekin, vaikka osasto joutuisi kärsimään, ja toimitsijain monet vaivat ovat menneet hukkaan.

Mutta miksi onkaan niin vähän huvittelijoita? Onko huvihalu kadonnut nuorisosta, eikä karkelo viehätä, tanssi vedä puoleensa? — On ja ei! Joukko, suuri joukko nuorisoa, on työttä, sulussa tai lakossa. He tarvitsisivat virkistävää huvia, mutta heillä ei ole varoja, millä suorittaa pääsylippunsa hinnan eikä heillä ole eheää siistiä pukua, jota ilman ei tunne voivansa astua valoi-

saan juhlasaliin. Täytyy hiiviskellä pimeissä nurkissa, joissa syntyy synkkiä ajatuksia ja mustia tekoja. — Vielä suurempi joukko on kyllä töissä, väsyttävässä uuvuttavassa raadannassa, mutta he ovat niin väsyneitä, että mieluummin joutoaikansa nukkuvat, tai eivät hekään voi ostaa lippua eikä „häävaatteita.”

Te täällä olijatkin olette töissä, mutta te haluatte huvitella väsyneinäkin, ilon tarve on teillä uupumista voimakkaampi, te olette säästäneet ja kieltäneet itseltänne yhtä ja toista niin perin tarpeellista saadaksenne kokoon yksinkertaiseen juhlapukuunne tarvittavat varat, pääsylipun hintakin on teille ollut lujassa. Te olette sen kaiken kestäneet, te haluatte sen nyt unohtaa, keventää mieltänne ja huvitella. Mutta se ei ole helppoa, monet teistä eivät sitä voikaan. Teidän ilonne on myrkytetty, teidän huvitustenne maljaan on valeltu katkeruuden sappea, asemanne yleinen epävarmuus kiduttaa teitä täälläkin, teitä kiusaa alati ajatus: mihin joudun minä, jos työ luomenna loppuu, jos tauti ja onnettomuus kohtaa, jos pieni veli ja sisar tai vanha isä ja äiti eivät voikaan tuoda osaansa perheen yhteiseen rahastoon. Teissä syntyy ajatuksia, joita koetatte torjua, sillä teistä tuntuvat ne pahoilta. Te tunnette halua lähteä mailmalle, jättää vanhemmat ja sisarukset oman onnensa nojaan, voidaksenne käyt-

tää itsellenne edes ne pennit, mitä pitkäpäiväisestä raadannastanne teille työnnetään. J. n. e.

— — —

Mutta mistä johtuu kaikki tämä, miksi eivät kaikki voi huvitella, miksei edes huvituksen lyhyt hetki tuo mielelle kevennystä? Huonontuuko ihmissuvun asema, köyhtyykö ihmiskunta? Eikö kehitys käykään eteenpäin, ylöspäin? Olemmehan lukeneet, kuinka keskiajan kaupungeissa vietettiin iloisia juhlia, joihin kaikki ottivat osaa. Kulkueissa marssivat ammattikunnat, vanhimmat, mestarit, kisällit, oppipojat, kaikki värikäissä puvuissa, liehuvin lipuin ja sointuvin soitoin. Ne juhlivat sunnuntaisin, ne juhlivat muina pyhäpäivinä, joita vuoden mittaan oli ainakin yhtä paljon kuin sunnuntaipäiviä. Juhlittiinpa väliin viikkojakin suurina pyhä- ja markkinaaikoina, katseltiin kirkollisia kulkueita ja näytelmiä, taivasalla, suuren suurin joukoin, iloittiin, mässättiinkin. Ja me olemme suurten mestarien tauluista, taidehistorioihin jäljennetyistä nähneet, kuinka talonpojat tanssivat ja elämöivät, pyöreinä ja hyvinvoipina. Kertovathan isämme ja äitimme elonkorjuujuhlista ja talkootansseista, viikkoisista jouluista ja suurista häistä, joissa kuokkija oli tervetullut niinkuin kutsuvieraskin. Nousee mieleenne kysymys: mistä tulivat varat tähän kaikkeen ja miksi se nyt on loppunut?

Yksinkertainen vastaus kuuluu: kapitalismi on siihen syyppää! Protestanttinen porvaristo poisti „liiat” lepopäivät, tekopyhänä se kielsi markkinat ja messut, se julisti jokapäiväisen ahkeran työn ylimmäksi hyveeksi, mutta korjasi sen tulokset taskuunsa, se kielsi huvit „synnillisinä”, mutta itse viettää se perheineen ainaista juhlaa: — ehkä hieman työtä välillä hyvin luonnollisena mausteena.

Siinä on se salaisuus.

Ei ihmiskunta ole köyhtynyt, päinvastoin on se moninkerroin rikastunut. Ei teidän tarvitsisi kituuttaen säästellä saadaksenne siistin puvun, sillä koneet kutovat hirveät määrät kankaita, mutta ne makaavat varastoissa, tai myydään ne muille maille esim. neekereille, jotka eivät niitä tarvitsisi. Ei teidän tarvitsisi maksaa korkeita sisäänpääsymaksuja, jos kunta olisi kansanvaltainen ja valmistaisi saleja eivätkä sähköyhtiöt nylkisi valosta. Ei teidän tarvitsisi työttömyyttä pelätä, jos torppareita ei hädettäisi ja pikkutilallisia ajettaisi pois kotiturpeelta kanssanne kilpailemaan työn saannista ja palkkain polkemisesta, sen sijaan että olisivat kotonaan ja voisivat velkoihin ja veroihin menevät varat käyttää teidän työnne tulosten ostoon. Ette te olisi uupuneita, jos työpäivä olisi lyhyempi, viikkolepo pitempi, yötyö poistettu ja ravintonne parempi. Eijä painaisi teitä huolestunut taakka, jos olisitte turva-

tut tapaturman ja sairauden varalta, jos veljenne ja sisarene saisivat koulusta ravinnon ja puvun, ette olisi ynseitä vanhemmillenne, jos nämät nostaisivat työkyvyttömyys- ja vanhuuseläkettä. Ette tuntisi verotaakan painoa, jos se olisi tasemminkin jaettu, ettekä joutuisi kiusaukseen eksyä alkoholin pauloihin, jos kapakat ja viinakaupat olisivat kiinni. Keveä olisi työnne ja illoin pistäytyisitte kokouksissa, oppikursseilla, lukusaleissa, teatterissa, ja iltamissa, jos, jos, jos . . .

Niin teidän huvinne olisi kevyt ja virkistävä, jos sosialidemokratisia ohjelman kohtia olisi toteutettu!

Huvitelkaa siis, nuoret, te tarvitsette sitä, kaikki me sitä tarvitsemme ja kaipaamme. Ja me tanssimmekin, vaikka painaa jalkaamme taloudellisen epävarmuuden taakka, me nauramme ja ilakoimme, vaikka sydämmemme pohjalla asuu synkkä mieli, me huvittelemme, mutta — meillä ovat mielessä vaatimukset ja me valmistautamme lisäämään sosialistien järjestynyttä joukkoa, jotta läheisessä tulevaisuudessa saisimme tanssia ilman taakkaa, ja iloita ilman katkeruutta.

